

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

CITIȚI IN ACEST NUMAR:

● Antologia Albinei — Din

literatura sovietică (pag. 2-a)

● Ing. V. Moșneagă — Ale-

geren, recoltarea și păstrarea

porumbului de sămânță.

(pag. 3-a)

● Al. N. Trestieni — Pod-

goriile Odobeștilor în pragul

culesului... (pag. 4-5)

Biblioteca Centrală

Regională

Sinedoara-Deva

TREC TRACTOARE

PESTE HATURI!...

Strașnică e arătura făcută de tractoriștii de la S.M.T.-Rovine, pe ogoarele unite ale țăranilor muncitori din satul Sederhat, regiunea

Arad, care duminică 14 septembrie au sărbătorit înființarea gospodăriei colective „23 August”.

SĂRBĂTOARE IN SEDERHAT

18 septembrie. Zi de duminică, zi de odihnă. Huruitul citorva tractoare trezi dis-de-dimineață satul pierdut în cimpia bănățeană. Trăgînd brazdă peste haturi, tractoriștii de la Rovine uneau pentru totdeauna pămîntul celor adunați în curtea investimintată cu drapel roșii și ghirlande de flori...

Sederhat, sat cu țărani unguri și romini — sat în care puțini oameni la număr aveau pămînt pînă la reforma agrară din 1945, — trăiește o zi de răscruce.

După multe sfătuirii, vizite dese la colectivității din vecinătate, după discuții între nevestă și bărbat sau ginere și socru, oamenii s-au dumerit și deplin convinși au iscălit apăsat cererea de înscriere în gospodărie.

Familii care au intrat în gospodăria colectivă nu sînt multe la număr. Dar oamenii au pornit hotărîți să făurească o gospodărie puternică, ce va deveni din an în an mai mare, aducîndu-le bunăstarea și belșugul în case.

În 1952, un număr de 26 familii din Sederhat alcătuiseră o întovărășire agricolă cu 70 de hectare. Împreună au lucrat doar la arat și însămînțat... Nu de mult timp 12 dintre întovărășiți — mai ales dintre cei care văzuseră cu ochii lor bogatele gospodării colective din împrejurimi — au urmat îndemnul comuniștilor și, socotindu-le înțelepte, au semnat cererea de înscriere. Lor li s-au alăturat încă vreo cîteva familii.

Încrederea în izbîndă, hotărîrea de a munci uniți, dă proaspeților colectivisti putere, avînt. Și apoi, ei nu sînt singuri. „...Noi muncitorii sîntem alături de dumneavoastră — le-a spus în cuvîntul rostit la inaugurarea metalurgistului Josif Nagy, de la uzinele „Gheor-

ghi Dimitrov” din Arad. Ca deputat al dumneavoastră vă voi da tot sprijinul de care veți avea nevoie...” „...Nu uitați tovarășii că ați intrat în marea familie a țăranilor colectivisti. Noi, cei

veniți azi aici din alte gospodării, vă putem asigura în numele colectivistiilor pe cari îi reprezentăm, tot sprijinul și sfatul nostru de care aveți nevoie. Eu — a spus în continuare Alexandru

Verös din Peregu Mic — sînt președintele la o gospodărie colectivă care a pornit la drum cu puțin avut. Familii eram doar 23. Cai aveam numai cinci. În doi ani am reușit însă să ne organizăm ferme de vaci și porci, să scoatem producții mari de cereale la hectar, iar ca dovadă în acest an am dat ca avans pentru o zi-muncă, numai grâu 5 kilograme”. „...Gospodăria noastră colectivă — a spus oaspetele din Nădlac — este socotită astăzi milionară. Noi avem 2000 hectare teren arabil, ferme zootehnice care numără aproape 1000 capete de animale; cele 500 ha. semănate cu grâu ne-au dat peste 1000 tone boabe; de pe cele 436 hectare semănate cu porumb vom scoate în medie 3000 kg. boabe la ha. În iarna trecută s-au făcut nunți pentru care colectivistiil au cheltuit zeci de mii de lei. Au cheltuit fiindcă au avut de unde. V-am arătat toate acestea pentru a vedea că muncind uniți, folosind cu chibzuință creditele și tot ajutorul dat de stat puteți în cîteva ani să deveniți oameni cu bunăstare”.

Cuvîntul oaspeților, ascultat cu multă atenție, a umplut inimile oamenilor de bucurie și încredere. Nu puțini au fost aceia care privind dincolo de scena improvizată, spre tarlău în care trăgeau primele brazde peste haturi tractoarele de la Rovine, vedeau în zare unduind lanuri nesfîrșite de grâu, de porumb, pășuni cu iarbă bogată, păscută de cirezii cu sute și sute de vite...

— Da, așa vor fi toate, murmurau proaspeții colectivisti, privind cum înaintau tractoarele peste ogoarele lor unite.

E. CHELBAȘU

S.M.T.

de MIHU DRAGOMIR
Laureat al Premiului de Stat

*Ce herghelii de flăcări s-au revărsat din țarcuri!
Se zguduie văzduhul sub tropotitul lor.
Zăbalele-s de tunet, copitele de arcuri,
și goana răscolește ogor după ogor.*

*Iar călăreții saltă, adulmecînd pogoane,
sirepe de țaratec sparg dîmburi vechi de lut,
cu viitoru-n boturi, aleargă năzdrăvane,
trecînd un aer sprinten în satul renăscut.*

*O, nu de mult sudoarea se aduna cu anii,
pentru un mînzat de muncă, sau un juncan stingher!
Acum, legați în muncă, pe cimpul nou, țăranii
primesc din șantiere acest mesaj de fier.*

*Un fluviu-adînc și mare s-a deslegat din ghețuri,
mai scormonim cu plugul mai semănăm din sac,
dar zarea limpezită de-alit amar de cețuri,
ne-arată bogăția celui ce-a fost sărac.*

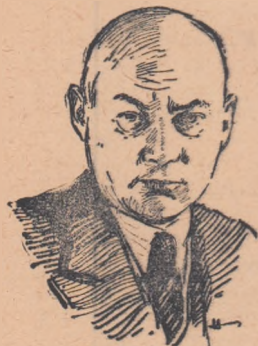
*Cimpia liberată de-al domnilor cadastru
răsuflă azi sub joga modernei herghelii,
opaiful și-amarul se rotunjește-n astru —
și crește-o țărănime, ca grîul nou din glii.*

*Tractoare grele, treceți ca ploile secunde,
striviți trecutul negru sub pasul vostru dur,
nu numai în pămînturi cușitul vă pătrunde,
ci taie-n viața noastră un luminos contur.*

SEMION BABAEVSKI

„Lumină deasupra pământului“

— FRAGMENT —

Născut dintr-o familie de țărani, Semion Babaevski a publicat în 1936 prima sa carte de povestiri „Mindrie”. A devenit cunoscut datorită romanelor sale „Cavalerul stelei de aur” și „Lumină deasupra pământului”, amândouă distinse cu Premiul Stalin

Biblioteca colhozului „Cavaleristul roșu”, se găsește în aceeași clădire cu conducerea, însă la parter, alături de sediul organizației de bază. Catalogul cărților nu cuprindea încă zeci de mii de volume; biblioteca era înființată numai de doi ani și în ea erau adunate numai ultimele noutăți: cărți și broșuri scrise și editate în cea mai mare parte după război. Dacă ne-ar fi îngăduită o comparație, am putea spune fără teamă: biblioteca colhoznică era la fel de tină ca și stăpina ei Lida Cebaniuc, o fată drăgălașă, dar foarte sfioasă; venise nu

tar, să o așeze în raft în acel loc anume unde i se cuvine să stea; s-o încredințeze cititorului, ca pe urmă să o ia înapoi și totodată să-l întrebe politicos dacă i-a plăcut cartea sau nu, și să-și însemne răspunsul în caiet.

Lida găsea că nu i-e dat oricui să fie bibliotecar, mai ales în propriu-ți colhoz, unde cunoști pe toată lumea și în care cu toții te cunosc încă din copilărie, iar acum vin ca cititori la bibliotecă, se uită la tine cu un sentiment de a-dinc respect și parcă gîndesc: „Asta e Lida Cebaniuc, ne amintim cu toți de ea —

demult în colhoz cu diploma de bibliotecar luată la școala medie tehnică din Essentuchi.

Lida Cebaniuc avea pentru cărțile ei o deosebită dragoste — o dragoste pur profesională cum s-ar spune — deoarece o bucura nu atât cititul unei cărți, cât faptul de a o ține în mână, citind cu voce tare numele autorului, anul editării și data apariției, cine a editat-o, în ce tipografie a fost tipărită, în câte mii de exemplare; apoi îi plăcea să scrie pe copertă numărul de inven-

era o fetiță plăpîndă și sfioasă, dar nite cum mai minuieste cărțile și ce de cărți are, și le-a citit pe toate...”

În acea zi, cel care a intrat primul în bibliotecă, a fost Anton Antonovici Borodulin și Lida i-a zîmbit — de ce oare? Fiindcă îl cunoștea foarte bine pe Anton Antonovici, îl cunoștea demult, de pe vremea cînd venind odată de la școală, unchiul Anton trăgea o sanie; Lida se codise, dar el o așeză cu sila în sanie și o duse chiar pînă în curte; mai știa că are un scris frumos și îngrijit, că toate procesele verbale ale ședințelor conducerii și ale adunării generale sînt scrise cu mîna lui. În prag, Anton Antonovici

își scoase ochelarii aburiți și Lida văzu la rădăcina nasului lui o urmă adîncită, albăstruie. „O să faci desigur, o bățatură acolo”, gîndi ea; și ochii ei mari, cenușii, îi rîdeau...

Anton Antonovici adusese o carte: „Alitet pleacă în munți”, și îndată, fără să mai aștepte întrebări, spuse cît de mult îi plăcuse romanul acela și chiar arătă dorința să facă o călătorie în Nord. Vorbea cu însuflețire și foarte cuvințios, spuse că ar dori să citească ceva distractiv și alese „Insula comorilor”. Apoi, pregătindu-se să plece, își șterse cu batista fără grabă și cu multă grijă sticlele ochelarilor, îi puse pe nas și ei se așezară numaidecît la locul lor.

După el, veni Ignat Savelievici Hovorostianchin. Intră cu un pas greoi și apăsător, tot așa cum intra de obicei în biroul său sau în magazie. Aruncă o căutătură încruntată și bănuitoare asupra rafturilor și dulapurilor cu cărți, vrînd parcă să se convingă dacă totul e la locul său; tot atît de sever privi și pereții, vrînd să vadă dacă sînt bine puse afișele și tablourile... Lida nu se mira că Ignat Savelievici pășea pentru înția oară în bibliotecă și inspecta atît de amănunțit totul; dar se mira că vine atît de devreme și că îi aduce și două cărți despre care nu știa nimic. „Cărțile sînt din bibliotecă — vad bine, dar cum de au ajuns la ei?” gîndea Lida îngrijorată; îl întîmpină totuși pe Hovorostianchin cu zîmbetul său sfîlnic de fată.

— Lida Borisovna, — începu Hovorostianchin, netezindu-și gînditor mustățile, — cum merge? Poate ai vreo nemulțumire? Sau ai nevoie de vreun ajutor?

— Toate merg bine, Ignat Savelievici, — răspunse Lida. — N-am de ce să mă plîng.

— Bine, bine... Poate ai prea puțină literatură?

— Da, e drept, avem cărți cam puține.

— Ce putem face, ca să fie mai multe?

— Dacă ne-ar ajuta conducerea...

— Fă o cerere, — Hovorostianchin tăcu un timp, mușcîndu-și mustața, — faci o cerere și mi-o adresezi mie personal, și o să-ți ajutăm. Mai avem noi un fond oarecare... O să te trimitem pe tine la Stavropol, să cumperi cărți. Azi nu se poate trăi fără cărți.

Popularul scriitor sovietic Konstantin Simonov s-a născut în anul 1913 la Petersburg. A scris poezii, piese de teatru, romane. Este distins cu Premiul Stalin pentru romanul „Zile și nopți”, volumul de poezii „Prietenii și dușmanii” și piesele „Un flăcău din orașul nostru” și „Chestiunea rusă”

KONSTANTIN SIMONOV

PATRIA

Scăldată din trei margini de oceane
Se-ntinde cu puzderii de orase
Acoperită de meridiane,
Nebiruită, mîndră, uriașe.

Cînd însă tu în mina ostentită
Grenada cea din urmă o apuci,
Te străduiești, în ultima clipită,
Ce lași în urmă-aminte să-ți aduci,

Îți amintești nu uriașa țară,
Știută numai din călătorii,
Ci patria ce iarăși o să-ți pară
Cum din copilăria ta o știi.

Un petec de pămînt cu trei mesteceni
Prin codru-ndepărtatele potoci
Și riulețul, bacul care-l trece
Și malul nisipos, și pădurici...

Da, ne-am născut aici. Din asta clipă
Și pînă la sfîrșitu-ntregii vieți
În pumnul de pămînt se înfiripă
Tot ce-are țara noastră mai de preț.

Da, poți să-nfrunți arșiță, geruri, zloată
Și moartea — sau de foame poți răbda.
Cei trei mesteceni însă niciodată
Cît viu ești nimănuia nu-i poți da.

În romînește de NICOLAE TEICA

Scriitor pentru copii, poet și dramaturg, Serghei Mihalcov s-a născut în anul 1913. A început să scrie de tînr și împreună cu poetul El. Reghistan a compus textul Imnului de stat al U.R.S.S. Pentru meritele sale literare, Mihalcov a fost decorat cu Ordinul Lenin

SERGHEI MIHALCOV

La spectacolul „Coliba unchiului Toma“

(Întîmplare adevărată)

Pe scenă litația e-n floare:
Copiii despărțiți sînt de părinți.
Și lanțuri grele-afîrnă de picioare.
Și s gemete și lacrimi curg fierbinți.

De gît, un plantator pe-un negru-l prinde,
Măselele îi numără pe loc.
De parcă-ar cumpăra, sau parcă-ar vinde
O vită ori un cal în iarmaroc.

„Cine mai dă?... Vindut!... Și-acuma, care?
Hai, negrule! Degeaba te mai zbați!”
„Se olatină Moș Toma pe picioare
Și vine-n față. Vreți să-l cumpărați?”

„Pe robul ăsta cine dă parale?
Zvîrliți dolari! Zvîrliți-i pe teighea!”
Tom! Cine sînt stăpînii soartei tale?
Și cine te-ar putea răscumpăra?”

„Cine mai dă? Nimic? Atîta doară?
Cine mai dă? — Atîta mai pot da!
— Cine mai dă? — Poftim și o brătură!
— Poftim aici, aveți și broșa mea!”

„Hei, cine-l ia? Strigați ca să se știe!”
Și plantatorul urcă prețul iar...
„Și sala-ntunecată, cu minie
Privește scena țîrgului murdar.”

„Cine mai dă? Hei, cine dă?... Odată!
Nimica?... Doi!...” Și-atunci cit ai clipi
Din sala cea mare-ntunecată
Pe scenă o fetiță năvăli.

Pe scenă nimeni n-a mai spus nimica.
N-a scos nici negustorul vre-un cuvînt!
Cinci ruble îi întinse miitica
Ce răsărise parcă din pămînt!

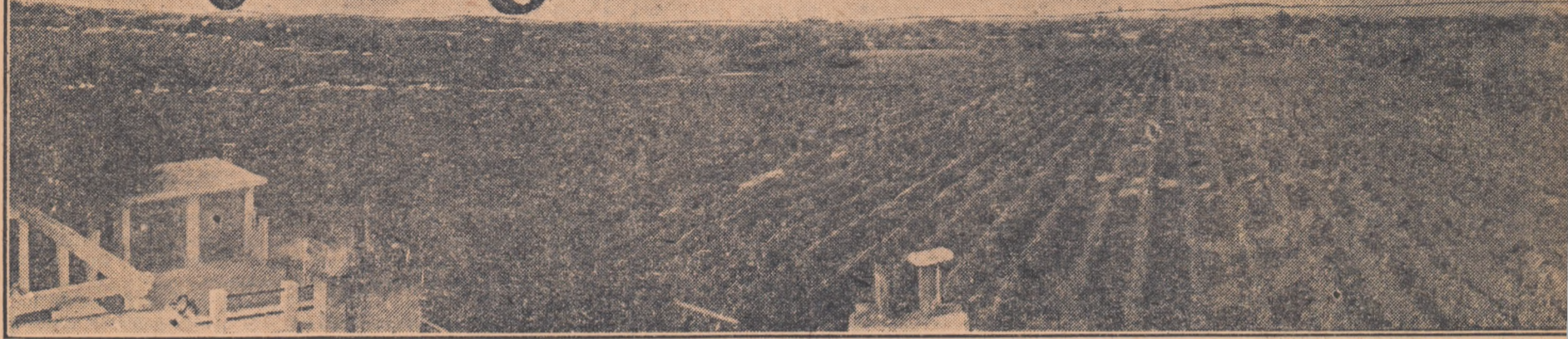
Ea aștepta privind în jur tăcută,
Și toți simțeau în sufletele lor
Că Binele ce-voinge Rău-n luptă
Mai tare-i decît banul sunător!

Și-n toată sala se făcu tăcere,
Și-un suflet cald trecea acum prin ea
Căci toți vedeau Sovietica Putere
Ce-n spatele copilei se-nălța!

În romînește de M. DJENTEMIROV

Podgoriile Odobesti

Acum aproape cinci veacuri — spune legenda — Ștefan cel Mare a dăruit un întins și frumos ținut celor șapte feciori ai babei Tudora Vrâncioaia, drept mulțumire pentru ajutorul pe care i l-au dat în luptele cu cotoșii turci. Feciorii Vrâncioaiei și-au împărțit frățeste pământurile căpătate ca răsplătă a vredniciei, credinței și vitejiei lor și au purces apoi, prin bună înțelegere să-și așeze gospodăriile: care la munte, care pe dealuri, care la șes. Unuia dintre ei, pe nume Odoba, i-au venit, la împărțea, cîmăe dulci ale unor dealuri pe care se răsfrău curpenii de viță.

S-au scurs de atunci multe rînduri de lume. Din tată-n fiu, urmașii lui Odoba, dobîndind o neasemuită măiestrie de podgoreni, au trăit și au îmbătrînit aici odată cu vinurile chihlimbarii, sau negre, din poloboancele de frasin sau gorun. Așadar de la Odoba și urmașii lui, Odobeștii, ar veni numele acestor vestite podgorii românești.

Așezări omenești statornice nu erau înainte vreme prin aceste locuri. Numai pe un deal, ale cărui poale le roade și astăzi Milcovul, stăteau cenușii și aspre zidurile Crăciunei, cetățuie de strajă la hotarul dintre Moldova și Țara Românească. S-au ivit apoi și casele, ici una, colo alta, pînă cînd s-a zămislit satul, apoi, din el, orașul de astăzi, care freamătă ca un stup.

„SUPUȘII”

Poate mai mult decît aiurea în podgorii îți poți da seama cît de măiestră și fără greș este munca tăcută a naturii. La lumina și căldura blîndă a soarelui, miile de butași, adevărate sonde vegetale, trag din adîncuri seva fără nume și, ca într-un laborator o distilează și o prelucreză cu hărnicie în bobul de aguridă care capătă treptat dulceața mierei și parfumul florilor. Vița de vie e plîpîndă ca un copil și îndeletnicirea de a o îngriji nu e de loc ușoară; dă însă atîtea mulțumiri, că oricine o face, o îndrăgește. Li-i dragă odobeștenilor îndeletnicirea lor. Le-a fost dragă întotdeauna și strămoșilor lor, care au trudit pe aceste dealuri cu pămînt bun, nisipos, iute la coacere. Ceea ce nu înseamnă însă că le-a fost întotdeauna și traiul deopotrivă cu munca.

Se știe doar că de foarte multă vreme vinurile de Odobești s-au bucurat de o mare faimă. Toamnă de toamnă, șiruri de harabale pornind de la Odobești se scurgeau încolo și încioace pe drumuri,

Gheorghe Savin — cel mai bun brigadier viticol pe țară.

gemînd sub greutatea poloboacelor de frasin cu cercuri de lemn. Se descăreau în beciurile boierilor Moldovei sau minau mai departe pe uscat și pe mare pînă la Istanbul sau Odessa, ajungeau pînă la curtea țarului moscovit și la aceea a craiului polonez. Și toamă pentru că vinurile aveau atîta căutare au tăbărit boierii ca filoxera pe podgorii. Toți marii dregători ca Tăutu, Rosetti, Roznovanu, Șendrea, Raducanache, Sturza și alții din Iași aveau vii la Odobești. După cules, arendașii sau logofeții le trimiteau butiile pline cu vinurile cele mai alese. Iar în vreme ce boierii benchetuiu, în vii munceau silnic, sub pază strașnică, prinșii de război și amărîții de palmași de prin partea locului.

La poalele Cetățuiei este un cartier al Odobeștilor care purta numele plin de tîlc „Supușii”. Aici, cu veacuri în urmă, și-au clădit nenorociții robi de război, sălașurile lor sărace. Pînă la sfîrșitul veacului trecut mahalaua „Supușilor” precum și o mare parte a Odobeștilor era „beznașă” față de urmașii familiei Dăneștilor care trăiau în Focșani. Adică, în virtutea silniciei trecutului, acești boieri primeau anual dări feudale din partea locuitorilor.

Da, nu a fost întotdeauna traiul pe măsura muncii. Și aici ca și în toată țara oamenii au gemut sub jugul împărțirii. Și, adeseori, împreună cu mustul strugurilor, în butiile mari, hărăzite chefurilor boierești, fermentau lacrimile, acel vin amar al suferinței celor asupriți.

TRADIȚIE ȘI ȘTIINȚA

Cît vezi cu ochii, de jur împrejur, pînă dincolo de Virteșcoi, Rîmniceanca și Jariștea, se întind șiruri nesfîrșite de tufe doldera de struguri. De cu primăvară și pînă toamna tîrziu, miile de oameni, grupați în cele 25 de brigăzi ale gospodăriei de stat, muncesc aici.

Acum cînd agurida se preface în zahăr, viile au o perioadă de liniște; numai vîntul mișcă frunzele late pe care a început să se aștearnă rugina toamnei și cîtină strugurii grei de must. Adesea însă, din toate cele patru puncte cardinale se aduc probe de struguri la laborator unde o fată pune mustul din boabe în eprubete, îl amestecă bine cu fel de fel de soluții și scrie grijulie în registru, cît zahăr are, cîtă aciditate și așa mai departe. Și tîcaba aceasta se repetă zilnic pînă cînd, de acolo din laborator vine vestea: „Gata, la cutare varietate se poate începe culesul”. Fata din laborator e ingineră Catinca Toma, șefa serviciului oenologic din Gostat.

Cîndva, culesul începea la anumite date tradiționale cînd podgoreni socoteau că strugurii erau îndeajuns de copti. Cum însă într-un an sînt ploii mai multe și în altul mai puține, iar căldura nu este nici ea la fel, se mai întîmpla să dea greș. Acum, micul laborator al Catinței Toma ține din scurt tradiția, o controlează și

NOTE D

de AL.

fi aduce cuvenitele îndreptări. Pentru că din ce în ce mai mult, viticultura, atît la Odobești cît și în celelalte părți ale țării merge înainte în pas cu știința.

OMUL DIN CASTEL

Printre alții alții, la gospodăria de stat muncește Gheorghe Savin, un om măruntel, cu mustăcioară și iute ca șopărlă. El nu este însă un oarecare ci cel mai bun brigadier al Gostatului și mai mult decît atît, pentru producția excelentă pe care a scos-o anul trecut, primit titlul de onoare de cel mai bun brigadier viticol pe țară. Pe fiecare din cele 51 de hectare pe care le-a avut în grijă, el a făcut cu aceeași grijă tăierii de primăvară, a pus îngrășăminte chimice și a asigurat prășitul la timp. Toamna a scos cîte 12.765 kg. struguri la hectar. În acest an și-a pus în gînd să salveze producția la 15.000 kg. și, după cum se prezintă via, se pare chiar că va întreci această cifră. Gheorghe Savin e stimat de toată lumea, e ales în prezidiu la adunări. Iar familia — ei da, aici e mult timp — familia lui, locuiește în odăile castelului din mijlocul viei pe care o munceste. Cîndva, aici huzurea un moșier pretred de bogat, politician dintre cei mai reacționari.

Țoana

Frumoasă-i țara noastră
S-a copt porumbul aur și
Stă la uscat tutunul, pe
Și griul se grăbește spre

A veselie, vi ță își stoarce
E boarea tîmțioasă în
Tractoarele-n răgazul cî
Se voinicesc pe miriști,

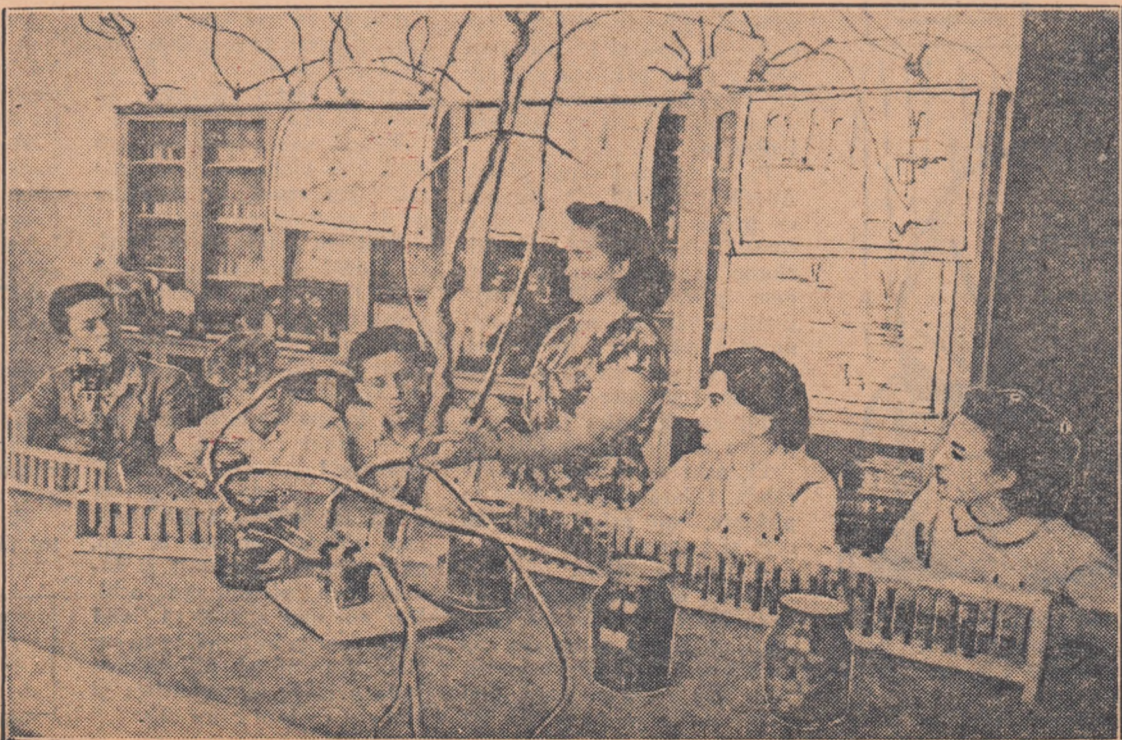
Se-ntorc la S.M.T.-uri u
In drum, pe la vreo ga
Aflindu-se cam care flăc
Și la cutare față ce peți

Se-mpart la colective n
Cînd se fălesc cei h
Pe cînd codașii-n baroă
Că numai biata lene i-c

Sînt tot mai mulți la nu
Spre-a-și înfrăți pămînt
Se-așează bine țara în
Și umblă voioșia, ca v

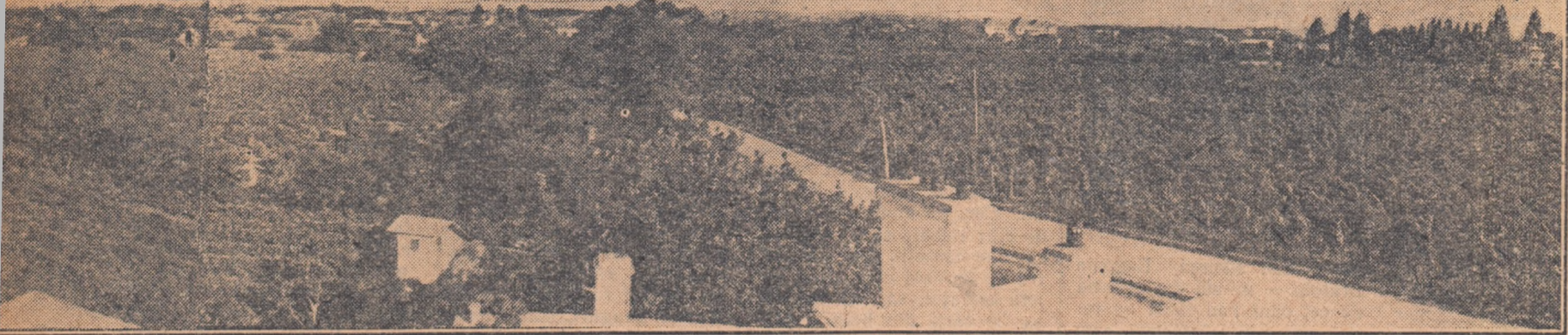
Ai vrea s-alergi pe cîmp
Să schimbi cu gospodari
Mi-e inima prea strîmt
O, țară, față mare, cu s

★
Tinerii elevi, viitorii viticultori, studiază cu rîvnă în laborator. Școala medie viticolă din Odobești, pregătește an de an specialiști care vor duce mai departe faima podgoriilor moldovene.

★

... în pragul culesului...

DRUM TIEMI

Locatar, brigadierul, este cu totul de orice ifose de castelan. El este foarte modest și mai ales muncește din toată inima împreună cu oamenii din brigada lui, mulțumind partidului care l-a scos la lumină, și noastre noi, în care și el a ajuns liască omenește.

ELEVII ȘI EXAMENELE LOR

Cu vine firește, la acest capitol, să vorbim în primul rând despre elevii de viticultură din Odobești, despre această nouă generație de podgoreni care începe să continue și să împingă faima orașului. În aceste zile din preajma examenelor, îi vezi roind în jurul profesorilor și inginerilor cu o droaie de întrebări și vezi la ateliere unde învață cum să se conducă butoaiele, presele, linurile și mătasele; învață ce trebuie făcut pentru începerea vinificației. Peste ceva timp și ei vor conduce această treabă de muncă, care este poate cel mai greu lucru pe care îl vor avea de dat. Nu e însă în Odobești și altfel de elevi decât în celelalte examene. Într-o mai bună lămurire să-mi permițăm să-l conduc la Stațiunea Experimentală Viticolă a I.C.A.R.-ului. Una din săli vom găsi o comisie de examinare în toată regula. Comisia stă la dispoziție; fiecare profesor examinează în față câte un dosar voluminos,

un teanc de fișe, un creion și... câteva pahare cu vin. Cum? va spune cititorul. Ce fel de comisie o mai fi și asta? Ei bine, este o comisie foarte serioasă și întru totul respectabilă. Dar, mai bine, să urmărim faptele.

Fiecare examinator ia câte un pahar cu vin alb, roșu sau negru, după cum crede de cuviință, îl ridică în bătaia luminii, scrutându-i cu seriozitate coloritul și scilicitudinea, apoi îl duce la nas ca să-i miroasă buchetul. Și pe urmă, în liniște, îl gustă, odată, de două ori... Interesant, așa-i? Așa ceva ar face cu plăcere oricare dintre noi. Să vedem însă ce se întâmplă mai departe. După ce gustă vinul din pahar, examinatorul stă puțin pe gânduri, apoi ia o fișă și face anumite însemnări care se încheie cu o notă ca în orice catalog de școală.

Iar elevul stă liniștit și tăcut... în pahar. Elevul este vinul, pentru care cu atâtă solemnitate s-a organizat o întreagă comisie care să ia parte la ședința de degustare. Din timp în timp toate varietățile din vinoteca Stațiunii sunt cercetate în același mod, notându-se cu atenție în fișă și registre aspectul, culoarea, buchetul sau aroma, precum și tipicitatea. Iar notele date de toți cei ce iau parte la ședințe se adună și se împart pentru a se scoate media. Și acum un mic amănunt: cei mai severi membri ai comisiei sînt în deobște femeile, ale căror gusturi au, cum e și firesc, mai multă finețe.

Degustarea vinului este o metodă acceptată de știință ca foarte nimerită, pentru prețuirea calității lui în decursul învechirii. Un vin care-și pierde fie culoarea, fie aspectul, înseamnă, în limbajul viticultorilor, că e bolnav, că suferă de ceva. Ca atare, trebuie căutată originea bolii pentru a lua măsuri de combatere. Or, asta este una din sarcinile cele mai de seamă ale Stațiunii: să găsească metodele pentru prelungirea vieții vinurilor. Și întrucât nu s-a născocit încă un aparat atât de sensibil care să poată prețui buchetul, aspectul sau gustul acestei licori, simțurile omenești au rămas cel mai bun examinator.

În anii viitori, comisiile de degustători vor supune la examen vinul unui nou soi de viță, creată aici, de oamenii de știință, prin îndelungate și migăloase încrucișări și selecționări. Un vin cu parfum de tran-

La Stațiunea Experimentală Viticolă, cu aparate de precizie se măsoară temperatura pământului în adâncime.

dafir, fala Odobeștilor de mîine. Butucul cu aceste minunate calități este acum în al doilea an de rod. Și inginerii muncesc mai departe cu același sîrg, pentru crearea de noi soiuri, pentru a stabili metodele agrotehnice cele mai bune de îngrijire a viei, pentru descoperirea leacurilor împotriva bolilor ce amenință butucii cei prețioși.

„LA JARIȘTEA”

La vreo doi kilometri de orașul Odobești, se răsfire satul Jariștea. Sat mare, cu oameni harnici și buni gospodari. În anii din urmă un număr de 215 familii de țărani muncitori, înțelegînd îndemnul de

bine al partidului și-au strîns laolaltă pămîntul, inventarul și vitele de muncă, punînd temelie gospodăriei colective „21 Decembrie”. Colectiva are în total 216 hectare de pămînt din care 102 cu vie, iar restul arabil. Ar veni deci câte un singur hectar de familie. În ciuda puținătății pămîntului, colectivii au scos însă venituri de-a dreptul impresionante. Dovada cea mai puternică stă la îndemina oricui, în registrele colectivei. Iată-o: pentru fiecare zi-muncă în anul trecut au revenit câte 35 lei, 600 grame de vin, 100 grame de țuică, 100 grame de ulei, 1.400 kg. porumb. Ion Roman, care împreună cu familia lui a avut 715 zile-muncă, a băgat în buzunar peste 25.000 lei, iar în pătul 991 kg. de porumb. A mai dus acasă 41 vedre de vin, în afară de celelalte. A avut omul așadar cu ce să-i cumpere mobilă bună, de zestre, fetei lui, Ana, care s-a căsătorit în vara aceasta, iar pe deasupra și-a zidit și casă nouă. La fel și-au făcut case Moise Postolache și alții, iar Călin Mirea și Constantin Cazacu și-au cumpărat mobilă de-a mai mare dragul.

Au aflat mulți despre isprava colectivii Jarișteni care au pus sâraca pe fugă. Și aflînd s-au întrebat cu mirare: care să fie secretul acestor venituri mari? Iar colectivii le-au arătat că tot secretul stă în munca lor unită.

Mai deunăzi, la colectiva din Jariștea au venit în oșpeție țărani muncitori de prin satele comunei Broșteni și din Vîrteșcoi. Zeci și zeci de oameni dornici să vadă și să afle, să-și poată da răspuns la multele întrebări chinuitoare care-i frământau. Au vizitat pe rînd sediul colectivei, casele colectivii, hambarele, pătulele; s-au oprit îndelung la grădinița de copii, au fost apoi la club unde au văzut cu mirare printre altele că gospodăria colectivă are aparatul ei de cinematograf. Au văzut, au întrebat, au primit toate deslușirile. Și de pe sufletele multora s-au șters umbrele neînțelegerii. După vizitele de la Jariștea, ca dintr-o sămîntă bună, în alte sate din jur, vor răsări alți și alți asemenea tineri noi. Și nu se poate să nu-ți fie drag de toate acestea, cînd te gîndești că viitorul Odobeștilor și al împrejurimilor sale, viitorul întregii țări, se deschide tot mai larg sub soarele măreț al socialismului.

★

Din nou a pătruns larma și voioșia în vilele odobeștene. Pe șinele de fier, vagonetul duce coșurile încărcate cu struguri de masă.

★

toamna o străbate!
în hambar.
lii, prin sate
și, la morar.

n cadă.
ă-n fci.
oa da zăpadă,
ogoaie noi.

astă vară.
bea ulcior de vin,
mai însoară
vin.

ș. F-o vreme
fl. se-n mustăți,
oboz să blesteme
it la plăți.

ei ce vin cu cereri
-au convins de rod.
tră temeri
rin norod.

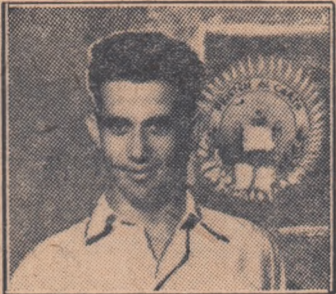
n vii — și-n orice tindă
rbă cu teme...
să se cuprindă,
cercei!

LERIU GORUNESCU

"Jubiți cartea"

Tineri însetați de cultură

Concursul „Jubiți cartea” cuprinde zi de zi mase tot mai mari de tineri din țara noastră care găsesc în paginile cărților sfaturi și învățăminte prețioase. Printre tinerii iubitori de cărți se numără și cei din comuna Breaza. Fișele bibliotecilor din comună se îmbogățesc zilnic cu nume noi de cititori, dovadă interesul față de slova tipărită. Numai pentru concurs, s-au înscris în această comună a raionului Cămpina 375 de tineri dintre care 365 au și arătat comisie cât de mult au câștigat, cum și-au îmbo-

Gheorghe Olaru

zut filmul, adaugă Eugenia Brătioiu — mi-am dat seama că cei care l-au făcut au re-dat pe erou întocmai cum mi-l închipuim!

Și înainte vreme Gh. Olaru citea. Concursul „Jubiți cartea” l-a îndemnat însă să citească și mai mult. L-a ajutat să înțeleagă ce comoră de neprețuit reprezintă cărțile, cât de mult te ajută ele în munca de zi cu zi.

În rafturile bibliotecii îți ținești și volumul lui Camil Petrescu „Un om între oameni”. Este cartea preferată a lui Ene Nicolae. A citit-o cu mult nesăț și nu poate uita

Nicolae Ene

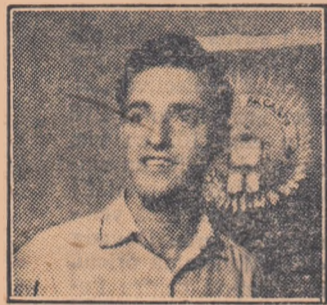
minunatele pagini din viața lui Bălcescu, lupta lui pentru libertatea și fericirea poporului.

Și când te gîndești că cei amintiți nu sînt decît cîțiva dintre tinerii iubitori de carte! Ades îți vezi la bibliotecă și pe Dumitru Vasile Petre. Aplecat pe carte soarbe slovele pline de învățăminte. Suferă, luptă și se bucură, alături de eroii săi preferați.

Da. Cartea este un bun prieten al omului. Un prieten care zilnic te îndrumază și-ți luminează mintea!

Dumitru Vasile Petre

Ion Nicula

gătit cunoștințele, alăturîndu-se miilor de tineri care se întrec în cadrul concursului „Jubiți cartea”.

Conștient de faptul că un bun prieten și sfătuitor al omului este cartea, Ion Nicula a devenit un vizitator obișnuit al bibliotecii. După ce termină activitatea unei zile, Ion Nicula citește mult, fapt care îi e de mare ajutor în munca pe care o îndeplinește — anume cea de secretar al organizației U.T.M. Printre lucrările citite, piesa „Minerii” de M. Davidoglu i-a făcut o impresie deosebită. Adeseori îl vezi stînd de vorbă cu tovarășa

Eugenia Brătioiu

Eugenia Brătioiu care și ea vine des la bibliotecă. Amîndoi fac parte din brigada artistică de agitație. Dîndu-și seama de avantajele pe care și le oferă cititul, Eugenia Brătioiu a stat de vorbă cu tineretele din comună, le-a convins să se înscrie la concurs. Dacă o întreb ce carte i-a plăcut mai mult ea va răspunde: „Mitrea Cocor” de M. Sadoveanu. „Cînd am vă-

Un participant la concurs

Pe Mihai Morcov, tînărul din Bucecea-Botoșani, nu-l poți uita ușor. El se bucură de prețuire în rîndul tinerilor și al tuturor consătenilor săi. Prețuirea aceasta i-o poartă oamenii pentru sîrguința cu care soarbe slovele, pentru dragostea cu care destăinuie celor din jur comorile cărților. La biblioteca sătească fișa cu cărțile citite de el se întinde pe cîteva pagini. „Poezii” de Eminescu, „Opere alese” de

Caragiale, „Nuvele” de Cehov, romanul „Al nouălea val” de Ilya Ehrenburg și multe alte titluri sînt înregistrate în fișa sa.

Concursul „Jubiți cartea” se bucură de mare trecere în Bucecea. Printre zecile de participanți înscriși pînă acum se numără și Mihai Morcov. Bună parte din cărțile prevăzute în regulament îi sînt deja cunoscute. Dar la concurs iau parte mulți alți cunoscuți cititori din sat cum sînt Stan Dumitru-Bulbucă, Tucă Constantin, Barbălată Gheorghe, Elena lui Nichifor etc.

Pregătiri pentru lunile de iarnă

Raid-anchetă organizat în raioanele Roșiori, Bals, Slatina, Pitești și Costești

Gospodarul și-a strîns bucatele, a arat și a însămintat de toamnă și răsuflă oarecum mai ușor. În curînd se va duce fără nici o grijă la cîmin, va vedea un film, va citi o carte. Pe îndelete și în tihnă, ca omul care și-a făcut datoria. Tinerii vor juca și vor cînta mai mult ca de obicei. Anotimpul le îngăduie mai mult rîgaz. Pentru ca toate acestea să fie cu putință, unitățile culturale de la sat, cîmine, biblioteci, case de citit trebuie să-și primească bine oaspeții. Adică înăuntru să fie cald cînd afară șueră orivățul, să fie lumină, să fie cărți din belșug, programe frumoase și pline de învățătură. Am fost de curînd prin cîteva raioane pentru a vedea în ce fel sfaturile populare, conducerea cîminelor culturale, s-au achitat de această îndatorire.

NU MERGE TOTUL DE LA SINE

Lucrul de căpetenie pentru cîmine în lunile care vor veni, este oombustibilul. Omul trebuie să se simtă la cîminul cultural ca la el acasă, dacă nu chiar mai bine. Și firește că problema asigurării lemnului a fost pentru cei mai mulți grija de căpetenie. Fiecărui cîmin cultural i-a fost repartizată o cotă de lemne din pădurea statului. Uniș însă au fost mai gospodari și mai economi și au căutat și alte mijloace. Iată de pildă la Slatina (raionul Slatina) oamenii au adunat fiecare scîndurică rămasă de la construcția cîminului nou și acum provizia de lemne pentru iarnă se ridică la un vagon. Cei din Peret, raionul Roșiori, au hotărît să folosească la ars și ștuleții de porumb rămași după curățatul boabelor. Ei întregesc astfel destul de bine cantitatea de lemne de pădure care le-a fost repartizată. În multe comune din raioanele Pitești și Costești (regiunea Pitești) trebuiriile nu merg însă așa. Sînt aici cîmine culturale care n-au lemne de foc. Șeful secției culturale a raionului Pitești (Constantin Ion) a rezolvat problema trimițînd la comune circulare. În circulare se vorbește despre pregătirile pentru iarnă. Socotînd cu asta treaba încheiată, tovarășul Constantin spune: „Acum așteptăm rezultatele”. Iar sfaturile populare comunale așteaptă lemnele. Pînă la 15 septembrie numai 6 că-

mine din cele 81 cite sînt în raion și-au procurat lemnele.

În comuna Bascov cîminul cultural n-are încă lemne de foc. — Avem însă pădurea aproape — se împacă președintele sfatului popular Ivan Alexandru. După cît se pare însă pădurea nu vrea să vină singură la cîmin!

La unele cîmine culturale lucrările de reparații se tărgănează peste măsură. La Ungheni, raionul Costești, ploaia cade în voie peste clădirea cîminului cultural care stă de un an de zile neacoperită. Alte cîmine culturale din același raion, ca cele din Suseni, Deaguri, stau neterminate, deoarece planul construcției cîminelor, întocmit din birou, întrece cu mult posibilitățile comunelor amintite. Sînt lucruri de care sfaturile populare raionale și regionale ar trebui să se ocupe cu mai multă seriozitate și cît mai grabnic cu putință. Ele trebuie de asemenea să îndemne sfaturile populare comunale, ca în desăvîrșirea pregătirilor pentru iarnă să caute și să folosească mai mult posibilitățile locale, inițiativa și sprijinul cetățenilor.

ECHIPELE ARTISTICE SE PREGĂTESC PENTRU O RODNICĂ ACTIVITATE

După ce au participat la etapa raională a concursului, echipele de cor, teatru și joc din comuna Bascov, raionul Pitești, au încetat orice fel de activitate și într-un fel oarecare, să mai existe. De multă

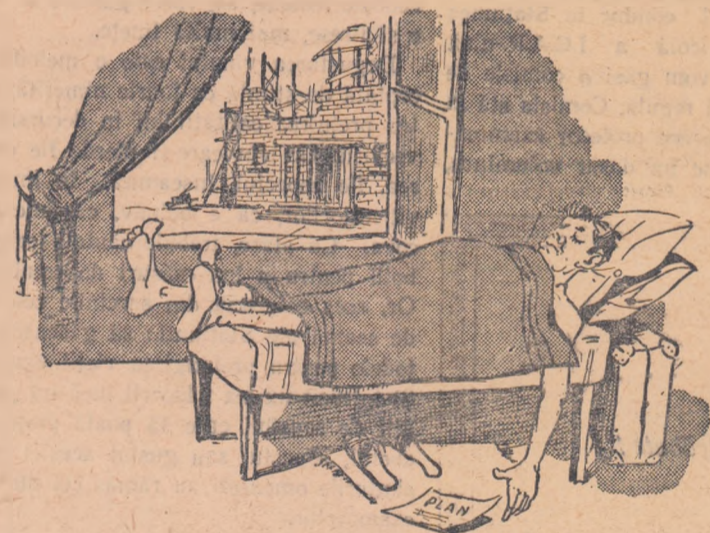
vreme activitatea culturală se duce cu totul întimplător. E greu pentru colectivul de conducere al cîminului cultural de aici să pună pe picioare acum activitatea culturală, după ce a lăsat-o să lincezească. Acest lucru e însă cu mult mai ușor pentru cîminul cultural din Braneț, raionul Bals. Aici echipa de teatru se pregătește din plin, membrii cercului agrotehnic se întîlnesc adesea și vorbesc despre activitatea viitoare. Același lucru fac și membrii cercurilor de citit. Conducerea cîminului pregătește acum sala de audiții radiofonice. La fel se întîmplă și la Pîrșcoveni. Echipa de teatru a cîminului cultural de aici pregătește o piesă despre munca cooperativei. Cei 32 de fruntași ai cercurilor bogate din această comună au fost recrutați pentru cercul agrotehnic, iar 12 dintre ei au și ținut pînă acum consfătuiri pe circumscripții electorale.

În această comună colectivul cîminului cultural a atras în munca de pregătire a activității culturale și 9 dintre cadrele didactice din comună.

Cîminele culturale rămase în urmă trebuie să învețe din exemplele bune ca și din lipsurile amintite aici și să aplice grabnic învățămintele trase. Timpul este destul de înainte. Trebuie să facem totul pentru ca activitatea culturală pe timpul iernii să însemne un nou și important pas pe tărîmul muncii culturale-educative la sat.

VIRGIL TOSO

Arhitectul Ion Severin fostul șef al secției de arhitectură și proiectare de pe lângă sfatul popular al regiunii Pitești, a întocmit planuri de cîmine culturale care întrecu cu mult posibilitățile comunelor respective. Din această cauză construcțiile acestor cîmine nu au putut fi terminate la timp.

— Să te întinzi cît îți-este pătura!

Grija sfatului popular pentru cîminul cultural

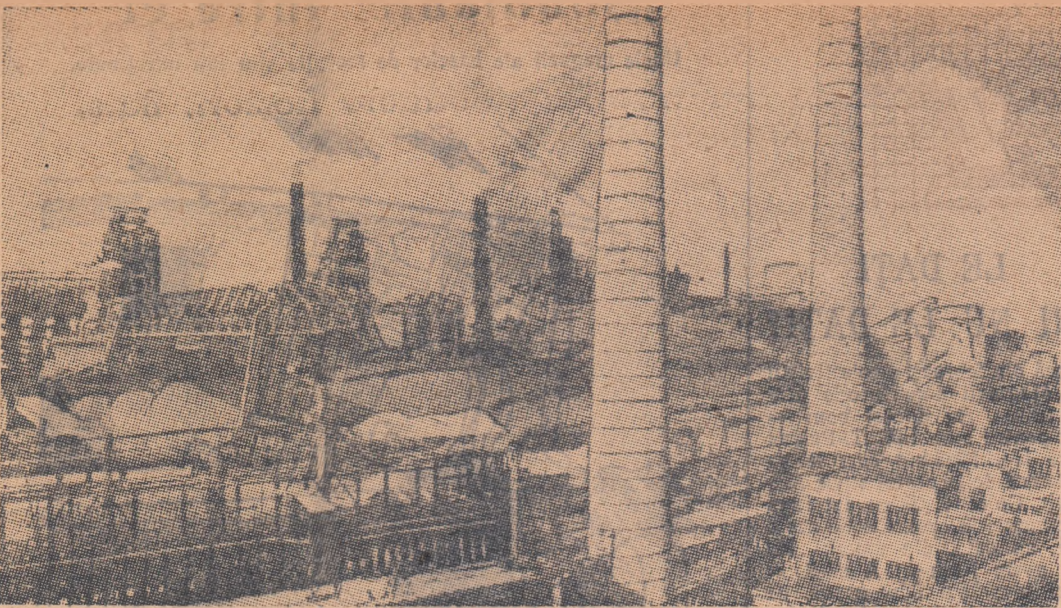
Multe îndaloriri stau în fața unui comitet executiv de sfat popular comunal. El le poate însă face față cu cinste la toate. Cu condiția să aibe chibzuială, rîvnă și spirit de prevedere. Iată, de pildă abia s-a terminat strînsul recoltei, au început muncile agricole de toamnă și s-a și ivit o altă grijă. Trebuie luate măsuri pentru buna desfășurare a activității culturale din timpul iernii. Firește, nu e un lucru nou. În fiecare an am făcut astfel de pregătiri pentru iarnă. Și cu fiecare an ni s-a mărit prevederea. Prima grijă în acest an a fost procurarea lemnului. Încă de pe cînd afară era destul de cald am băgat în magazie 10 metri cubi de lemne pentru cîmin. Este știut doar că într-o cameră umedă și friguroasă nu poți citi tihnit nici două rînduri de ziar.

Trebuie să împărtășesc aici bucuria pe care ne-a adus-o construirea noului nostru cîmin cultural. Pe măsura apropiării toamnei am grăbit lucrarea, și azi la cîminul cultural se fac ultimele pregătiri. Am procurat 100 de scaune, acum zidim sobele, am re-

parat aparatul de radio. De la S.M.T. din comună vom aduce la cîmin lumină electrică. Peste cel mult o săptămînă la noul nostru cîmin cultural se vor putea desfășura în bune condiții primele programe culturale. E de la sine înțeles că n-am fi putut face toate acestea atît de repede dacă am fi lucrat... de unul singur. Or, sfatul popular pentru aceeași sfat ca să se sprijine din plin pe ajutorul cetățenilor. Noi așa am și făcut. Pentru terminarea grabnică a lucrărilor la cîmin am înghesbat un comitet de cetățeni în fruntea căruia a stat tot timpul, însușindu-i pe ceilalți cu exemplul, deputatul Ion Crișoianu. Acest comitet a atras în jurul sfatului popular, în această perioadă, peste 800 de cetățeni. Comitetul executiv a ajutat în același timp colectivul cîminului cultural să facă toate pregătirile în vederea unei bune activități culturale.

ION PANĂ

președintele comitetului executiv al sfatului popular al comunei Pîrșcoveni, raionul Bals

Sub conducerea înțeleaptă a partidului comunist, poporul frate cehoslovac, obține zi de zi noi succese pe linia realizării prevederilor planului cincinal. Una dintre cele mai de seamă împliniri — în anii cincinalului, — ale poporului frate cehoslovac, este și marele combinat siderurgic „Novo Hut Klement Gottwald“.

In fotografie: vedere generală a combinatului siderurgic „Novo Hut Klement Gottwald“.

Un drept al țării noastre

Cea de a zecea sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite și-a început lucrările la New York. Probleme de seamă sînt la ordinea zilei. Toate sînt legate de problema cea mare: a păcii și a securității popoarelor.

E de așteptat ca lucrările acestei sesiuni să se desfășoare cu mai mult spor și folos decît în trecut. Intre timp au avut loc un șir de fapte care au înlesnit o oarecare slăbire a încordării internaționale. Întîlnirea de la Geneva a șefilor de guvern ai celor patru mari puteri a dovedit că nu există problemă, oricît de grea, care să nu-și afle o cale de dezlegare pe făgașul păcii. Norii întunecați ai războiului s-au mai risipit, pentru ca soarele păcii să-și poată arăta tot mai cald și mai luminos fața. A crescut credința popoarelor în putința îndepărtării războiului.

Nu se poate ca la Adunarea Generală a Organizației

Națiunilor Unite această credință a popoarelor să nu cîntărească greu în cumpăna hotărîrilor de acolo. O.N.U.-ul a luat ființă în 1945, cînd între marile puteri era înțelegere și unire pentru zdrobirea dușmanului comun; hitlerismul. Atunci s-a statornicit Carta O.N.U., temelie punîndu-se pe **PRINCIPIUL UNANIMITĂȚII** marilor puteri. Acest principiu este cea mai puternică pavăză împotriva primejdiei ca Organizația Națiunilor Unite să fie prefăcută într-o unealtă a unei grupări de state sau alta. Dușmanii conviețuirii pașnice, ai înțelegerii și ai colaborării dintre state, au încercat și încearcă încă și astăzi să dărîme acest principiu și să schimbe astfel Carta — legea de temelie a Organizației Națiunilor Unite.

Apărătorii păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică, au luptat și luptă, însă, pentru aplicarea întocmai a Cartei, așa cum a fost ea statornicită acum zece ani. Ei luptă tot-

odată pentru primirea în O.N.U. a tuturor statelor iubitoare de pace, fără a se ține seamă de felul orînduirii lor.

Printre aceste state împiedicate de a intra în O.N.U. se află și țara noastră. Prin politica ei de pace, Republica Populară Romînă și-a cîștigat cu prisosință dreptul de a fi admisă în Organizația Națiunilor Unite. Contribuția noastră — alături de celelalte popoare — pentru întărirea păcii, nu poate fi pusă la îndoială decît de susținătorii zizaniei războinice, de cei care se tem că s-ar mări numărul apărătorilor păcii.

Pacea lumii e bunul cel mai de preț al tuturor popoarelor. Toate, deci, trebuie să ia deopotrivă parte la întărirea și apărarea ei. E ceea ce poporul nostru socotește ca un drept al lui și-l cere ca atare. Cu încredere sportivă, el așteaptă să i se facă dreptate.

GEORGE IVAȘCU

INTĂRIREA LEGĂTURILOR DE PRIETENIE ÎNTRE U.R.S.S. ȘI R. D. GERMANĂ

Între 17 și 20 septembrie, la Moscova s-au desfășurat tratative între delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Democratice Germane. Discuțiile purtate într-o atmosferă de căldă și adîncă prietenie, s-au încheiat prin semnarea unui tratat.

Republica Democrată Germană este primul stat democrat și iubitor de pace din istoria Germaniei. În această parte a Germaniei poporul este stăpîn pe destinele vieții sale și se bucură din plin de binefacerile cîrmuirii populare.

Tratatul încheiat la Moscova între Uniunea Sovietică și R. D. Germană pune bazele unor legături trainice. Acest tratat sprijină acțiunile poporului german îndreptate spre unificarea Germaniei într-un stat german unit, iubitor de pace, democrat.

Tratatul de la Moscova asigură R. D. Germane deplina libertate de a lua hotărîri în problemele de politică internă și externă ce o privesc și de a-și dezvolta sincer legăturile cu alte state, chiar cu Republica Federală Germană, în scopul asigurării păcii și securității în Europa și în lumea întreagă.

La conferințele internaționale Uniunea Sovietică a propus în mai multe rînduri ca cele patru puteri să-și retragă trupele de ocupație din Germania. „Dacă S.U.A., Anglia și Franța ar fi gata să facă aceasta, astăzi — a declarat N. S. Hrușciov în timpul tratativelor — am putea rezolva această problemă chiar acum“.

Deoarece încă nu s-a ajuns la un acord în această privință între marile puteri, tratatul sovieto-german prevede ca trupele sovietice care se află în momentul de față pe teritoriul R. D. Germane să rămîna temporar în acest stat, fără a se amesteca în treburile interne și în viața social-politică a țării.

În comunicatul final cu privire la tratative, se arată că s-a discutat și problema foștilor prizonieri de război germani, care se mai află în U.R.S.S. și care își ispășesc pedeapsa pentru crimele pe

care le-au săvîrșit. Comunistul spune: „Luînd în considerație apelul făcut în acest sens de președintele și guvernul Republicii Democratice Germane, precum și rugămintea guvernului Republicii Federale Germane, guvernul sovietic a declarat că va examina favorabil această problemă și va prezenta propuneri Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.“.

Poporul romîn întîmpină cu bucurie rezultatele tratativelor sovieto-germane de la Moscova. Aceste tratative au o mare însemnătate pentru asigurarea securității colective în Europa, pentru cauza păcii în lume și ajută la împlinirea unificării Germaniei ca stat democrat și iubitor de pace.

PRIETENI PE MAI DEPARTE

Uniunea Sovietică și Finlanda sînt țări vecine și prietene. La temelie strînselor legături de prietenie dintre aceste țări stă tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat în aprilie 1948. Intrucît puterea acestui tratat urmează să înceteze în curînd, guvernele celor două țări, prin reprezentanții lor, întruniți la Moscova cer menținerea pe mai departe a tratatului susamintit. Propunerea a fost făcută de N. A. Bulganin, șeful guvernului sovietic și împărtășită cu bucurie de U. K. Kekkonen, primul ministru al Finlandei.

Călăuzit de năzuința de a face totul pentru slăbirea încordării în lume și întărirea bunelor legături cu Finlanda, guvernul sovietic a găsit cu cale să renunțe la baza sa maritimă-militară Porkkala-Udd aflată pe teritoriul Finlandei. Această măsură a guvernului sovietic este un fapt grăitor al politicii de pace a U.R.S.S. Țara Sovietică renunță de bună voie la o bază militară avută în urma tratatului de pace încheiat în 1947 cu Finlanda, și de care ar fi putut să se folosească încă 40 de ani. Nu se cade oare ca și puterile apusene să-i urmeze pilda, și să-și lichideze bazele lor militare de pe teritoriile străine? Vremurile și popoarele o cer.

INAPOIERE, MIZERIE, SARĂCIE

Iranul este o țară unde, cu toate avuțiile pămîntului, poporul muncitor trăiește în neagră mizerie și asuprire! Agricultură țării este foarte înapoiată. Țăranii care au o pereche de cătîri și un plug primitiv, în cea mai mare parte de lemn, se socotesc bogați.

În țările capitaliste și în țările coloniale cei mai mulți locuitori duc o viață de neasemuită mizerie. Munca pe cîmp sau în fabrică este trudnică și fără rod. Lucrarea pămîntului se face cu mijloace din cele mai înapoiate. Masele largi ale țărănimii se zbat în grele suferințe.

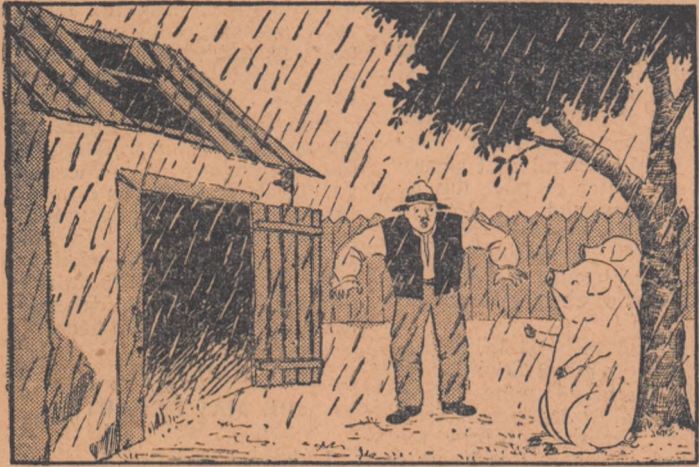
Pe cît de mănos este pămîntul Braziliei, pe atît de sărmani sînt cei ce-l lucrează. Fotografia înfățișează cocioaba în care se adăpostește o familie de muncitori agricoli, imagine necrutătoare a mizeriei și sărăciei.

Bogătașilor și unora din politicienii americani le place să aducă osanale modului lor de viață. Dar nu același lucru îl spun milioanele de muncitori agricoli șomeri și micii fermieri, ruinați de sărăcie. Această fotografie repre-

zintă o familie sărmană de muncitori agricoli din California, alungată pe drumuri. Mulțumit că a putut găsi o hrubă unde să-și adăpostească familia, tatăl a pornit să bată la ușile bogătașilor, în căutare de lucru.

CIN AVUL „ALBINEI“

Încă nu s-au luat peste tot măsuri pentru o mai bună adăpostire a animalelor.

— De ce ați ieșit afară pe ploaia asta!?
— Ca să ne adăpostim.

(Desen de Gh. Badea)

NECĂZURI

Tovarășul Nistor Gheorghe, de la sfatul popular din comuna Ponor, raionul Aiud, a luat pentru consumul său din porumbul repartizat întreținerii reproducătorilor comunal.

Sintem doi grășuni de rasă;
Mișu și cu Teodor
Stabiliți cu pat și masă
Într-un sat numit Ponor.
Ocupația după acte,
Reproducători de soi.
Cunoscuți în șapte sate
Și vă scrim să știți și voi,
Un vecin de-al nostru-anume
Nistor Gheorghe, de la sfat
Chiar din magazia noastră,
Cu porumb „s-a mprumutat”.
Este drept, noi știm zicala
„Să-ți ajuti oricând vecinul”

Însă alta-i socoteala
El nu ne-a mai dat tainul,
Iar de-atunci, programul mesei
L-am schimbat, precum vi-l
scrim;
Că mîncăm la prînz și seara,
Iar în zori de zi postim.
Vrei să-ți spunem ce se-ntimplă
Nistor Gheorghe din Ponor,
Cînd te-amesteci în țărițe?
Te mîncîcă dumnealor:
Mișu și cu Teodor.

ION RUȘ
(după o corespondență trimisă de Iosif Barb)

Epigrame

Tovarășul Motruz Nicolae, președintele cooperativei din comuna Oasele, regiunea Galați, nu se preocupă ca ziarele sosite să fie distribuite imediat.

Ziarele îi sînt dragi peste măsură,
De aceea nu le dă la cititori.
Ca să le ferească de uzură,
El însuși le citește rareori.

Tovarășului agronom al comunei Firfănești, regiunea Galați.

Îl vezi mereu pe uliți și șosele,
Mînat de nu știu care aprig zor.
Ciudat, că pe nici una dintre ele,
N-a izbutit să ajungă la ogor.

LE DAȚI ORI NU LE DAȚI?

Încă din februarie, colectivității din Maglavit s-au înscris pentru lemne. Au dat și bani — fapt pentru care I.F.E.T.-Poiana Mare le-a făgăduit că... le va da lemne de la ocolul silvic Maglavit. Colectivității au dat fuga cu căruțele la ocol. Cei de acolo însă, au dat... din umeri: „Nu mai avem lemne!” A sărit atunci tovarășul Diaconescu, de la „Combustibilu” raional Calafat, care s-a oferit să le dea colectivității... un sfat: „Încercați la Tunari”. E drept că cei de la Tunari le-au dat numai decît... ideea să meargă la Ciupereni, întrucît nici ei nu mai au lemne. La Ciupereni li s-a dat, în sfîrșit, colectivității... asigurarea că vor primi lemne... peste 7-8 luni (adică la vară).

Bine-ar fi, — zice colectivității — dacă cei de la I.F.E.T.-Poiana Mare, ar fi luați nițel din scurt, ca să dea... socoteală pentru toată această încurcătură.

Nu-i interesează

În cancelarie la tovarășul Bercea Ion, directorul școlii din comuna Plopeni, raionul Negru Vodă, intră un tinăr. Vorbește cu sufletul la gură:

— Tovarășe director... sînt dîn echipa artistică a căminului...

— Să fii sănătos. Ce dorești?

— Plecăm la concurs... La faza raională.

— Bravo!

— Da... știți, ar trebui să meargă cineva cu noi. Un cadru didactic.

— Asta nu se poate. Cadrele didactice sînt ocupate. Planificări, planuri de lecții...

— Bine, dar de munca culturală tot dvs. ar trebui să vă ocupați...

Directorul Ion Bercea sare ca ars:

— Ce spui, flăcăneată? De munca culturală n-au decît să se ocupe alții. Noi sintem... învățători!

Strigătură

Ce-i cu lelița Frusină?
Zău, că parcă nu-i a bună
Prin sat melilele bat
Dar n-o văd la melișat.
Prin sat melilele bată
Cinepa-i nu-i nici murată,
Doar pe uliți lelița,
Îi tot dă cu melița.

I. APETROAE
corespondent
comuna Petricani,
regiunea Bacău

„Șobolanii“ între ei

Unele magazine ale bazelor de recepție sînt rău întreținute.

— Uite, cumetre, că s-au gîndit să ne facă și nouă o bucurie...
(Desen de V. Timoc)

Scrisorile lui ILIE POZNAȘU

Deunăzi, în curtea secției agricole raionale Hirșova, dau binețe și-ntrîeb:

— Nu știți dumneavoastră cît să fie ceasul?

— Apoi, zootehnistul șef n-a venit încă — îmi răspunde unul mustacios.

Gîndesc: asta ori e surd, ori e-ntr-o ureche. Și strig, tare ca s-audă:

— Am întrebat de ceas...

— Păi, și eu tot de ceas am răspuns. Dacă tovarășul zootehnist Păunescu Juslin n-a venit la slujbă, se cheamă că încă nu s-au făcut nouă ceasuri. De cînd tot zăbovim așteptîndu-l aici, i-am învățat obiceiurile pe de rost.

Mulțumesc și plec. Pe la zece și ceva, iar am drum pe acolo. Mulțimea, tot în curie, îl aștepta pe zootehnist.

— Vasăzică așa? — zic eu.
— Zece trecute, și tot n-a venit. Nu merge bine zootehnistul: trebuie dus la reparat!

— N-ar fi rău — zic oamenii — că sînt destule de reparat la dînsul. Adineauri a venit la slujbă. El s-a încuiat pe dinăuntru, iar noi am rămas pe dinafară. Ci-că s-avem răbdare cît o trebălu dumnealui prin hîrtoage. După ce că nu vine pe teren, nici cînd venim noi aici, la dînsul, nu-și face vreme de noi. Și tare am avea nevoie de sfatul zootehnistului în comuna Topologu.

— Și la Casimcea! Și la Crucea! Și la Rahmanul!

Cînd aud una ca asta, îmi sare și mie țandăra. Dau buzna pe ușă, drept în biroul lui Păunescu.

— Așteaptă afară! — zice el cu nasul în hîrtii. Zic:

— E zor mare. Molimă în ograda unui gospodar! Găinile îi sînt pe moarte. Ce facem?

— Ce să facem? Le-om îngropa dac-or muri...

— Stai, că n-au apucat încă să-și dea duhul. Fă ceva, că-ți mai mare păcatul!

— Apoi, dacă-i zor — zice — am să scriu asta într-un registru. Ca să nu facă plîngere proprietarul lor că n-am avut grijă...

— Nu-ți ie teamă de asta — zic. — Proprietarul... ești dumneata. Ale dumitale sînt orăniile cu pricina.

— Cum? — sare dînsul ca ars. — Păi de ce nu-mi spuseși, nenisorule, de la-nceput. Și, fișt! pe ușă afară. Eu, după el. În curte, oamenii au făcut roată în jur.

— Lăsați-mă, oameni buni — se ruga dînsul. — E zor, merg pe teren...

— Și la noi e zor — strigau oamenii, îmbulzîndu-se în jurul lui.

Dac-am văzut așa, m-am amestecat și eu, ca să-l scot din încurcătură.

— De data asta, nene Justine, ai scăpat numai cu păcăleala. Află că și-s găinile sănătoase. Ți-am făcut-o și eu odată, că și mata îi păcălești mereu pe dumnealor, cînd le făgăduiești că vii pe teren. Poate că din păcăleala asta îi prinde obicei de a-ți face slujbulea cum scrie la carte. Tare m-aș bucura. Dar pînă atunci, s-auzim de bine!

ILIE POZNAȘU

ÎNTÎMPLĂRILE LUI MOȘ ARDEI

(MOȘ ARDEI O FACE PE SURDUL)

— Moș Ardei, noroc și spor!
— Da, porumbu-i bunșor.

— Bre, noroc eu și-am urat,
— Da, a fost pus în pătrat!

— Moș Ardei, n-ai înțeles!
— Om vedea noi la cules!

— N ai fost surd acum trei zile,
— Ba scot șapte mii de vîile.